

Sygn. akt II CSK 188/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku T. G.
przy uczestnictwie P. Spółki Akcyjnej z siedzibą w L.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwotę 240,- (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398 § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Skarżący we wniosku nie podaje podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i jedynie przytoczenie art. 398¹¹ § 1 k.p.c. ze wskazaniem, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne nakazuje przyjęcie, że podstawę tę stanowi art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W takim przypadku należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Powołanie się na przesłankę określoną w punkcie pierwszym wymaga sformułowania zagadnienia prawnego a temu wymogowi skarżąca nie podołała przedstawiając problem prawny w sposób opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.), czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi. Określenie we wniosku zagadnienia jako „...kwestia rozumienia w sprawach związanych z żądaniem zasądzenia wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości domniemania dobrej wiary posiadacza urządzeń posadowionych na cudzych nieruchomościach bez podstawy prawnej tj. prawidłowej wykładni art. 7 k.c. oraz realizacji ciężaru dowodowego w zakresie wzruszenia tego domniemania” można uznać jedynie za sygnalizację wątpliwości wnioskodawcy związanych z wykładnią przepisów prawa. Tak określony przedmiot zagadnienia prawnego pozostaje nadto irrelevantny dla oceny prawidłowości wykładni lub zastosowania (niezastosowania) właściwego przepisu prawa w sprawie niniejszej o ustanowienie służebności.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie; wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębnie konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi

kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest jego rolą poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach należnych uczestnikowi orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. oraz § 5 pkt 3 i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804).